

XIII. RENDES PÜSPÖKI SZINÓDUS

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ A KERESZTÉNY HIT ÁTADÁSÁÉRT

PÜSPÖKI ÜZENET

AZ EGYHÁZMEGYE PAPJAINAK ÉS HÍVEINEK

I.

AZ ÚJ EVANGELIZÁCIÓ - FELADATAINK

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia képviselőjeként vehetek részt a XIII. Rendes Püspöki Szinóduson, mely találkozás, tanácskozás a Szentatya vezetésével az Egyház egyik kiemelkedő konzultatív testülete. Feladata, hogy a Pápa által kijelölt téma megvitatásával legyen segítségére Isten népe szolgálatában. A Szinódus három hétig tart, nagyon pontos és jól felépített szerkezettel – előadások, öt percre korlátozott személyes hozzászólások, nyelvi csoportok, konzultációk, szabad intervenciók – annak érdekében, hogy a témával kapcsolatos minden egyházi tapasztalat ismertetésre kerüljön, gazdagítva az egész Egyházat, és a jelen lévő püspököket, meghívott szerzeteseket és világi testvéreket.

Hosszú ideig vagyok távol az Egyházmegyétől, a paptestvérektől, a hívek közösségeitől, a munkatársaktól, ezért elgondolásom szerint néhány alkalommal írásban szeretném megosztani azokat a tapasztalatokat, melyek a mi Egyházmegyénk számára is aktuálisak és hasznosak, valamint azokat a személyes élményeimet, melyek – érthető módon – a híradásokból kimaradnak.

A Szinódus témáját a Szentatya az *Új evangelizáció a keresztény hit átadásáért* címben határozta meg. Nem kell különösebben indokolni, mennyire fontos, és a mi mindennapi lelkipásztori, plébániai és személyes életünket is lényegileg érintő témáról van szó. Különösen is kiemelkedik ennek a kérdéskörnek a jelentősége a *Hit Éve* összefüggésében, amikor – XVI. Benedek pápánk – iránymutatása szerint krisztusi hitünk jobb megismerésére, annak átadására irányítjuk a figyelmünket.

Az új evangelizáció szükségessége a világ minden pontján vitán felül áll. Alapvetően mindenhol néhány nagyon összetett, de nagyon világosan megfogalmazható okot lehet megjelölni ennek a szükségnek az alapjaként: a társadalom, a kultúra ilyen nagymértékű változása, mely változás lényegileg változtatta meg az emberi kapcsolatokat, az emberi értékeket, az emberről magáról való gondolkodást. A vallási kérdések és magatartás a magánszféra területére került. Nincs vagy csak nagyon kevés hatása és befolyása van az emberek, a társadalmak életére. A hitátadásában elsődleges szereppel és felelősséggel bíró családi élet is lényegileg alakult át. Sok esetben szűnt meg vagy van kitéve különféle ideológiai törekvéseknek a család fogalmának átalakításában.

Nem hallgatható el az az általánosnak tekinthető tapasztalat sem, hogy sok esetben a plébániai közösségek elveszítették azt a dinamizmust és erőt, mely képes embereket, közösségeket formálni, krisztusi identitással megajándékozni.

Egy hozzászóló megfogalmazása szerint: „Az Egyház korábban az evangélium örömhírével való találkozásban megtért embereket keresztezte meg. Most sok esetben a megkelesztelt híveket kell elsegíteni a személye megtérésére, az evangéliummal való találkozás által”.

Hasonló mondatokat egyházmegyénkben mi is megfogalmaztunk a különböző papi testületek munkája során.

Az új evangelizáció tartalmának és módszerének meghatározása a definíciók precizitásával nem várható el, azonban kerülni kell a pusztán „jelszó-szerű”, minden eddigi lelkipásztori tevékenységet magába foglaló tevékenység új módon való emlegetését. Sokkal inkább a személyes – és a közösségi – missziós lelkület kialakítása áll az új evangelizáció középpontjában. Tehát lényegileg és alapvetően nem módszertani kérdéssről, hanem a személyes Jézus-kapcsolat, a személyes megtérés megújításáról van szó. Az új evangelizáció feladata csak ezt követően módszertani, vagy eszközök kérdése.

Az új evangelizáció tehát nem egy metódus, hanem a metódus az egyház cselekvésére, a Szentlélektől vezérelt megújulás vágya, ami magában foglalja a cselekvésünk megújítását is.

Ezt nekünk is szem előtt kell tartanunk, amikor az egyházmegye feladatait, és lehetőségeit szeretnénk együtt, világos prioritások alapján meghatározni.

A Szinóduson résztvevők egységes meggyőződésének megfelelően, az új evangelizáció kiindulópontjaként és céljaként is kell megjelölnünk: a plébániai közösségeink vonzó életének elősegítését; az Isten Igéjének megfelelő hirdetését, ünneplését; az egyéni és a közösségi imaélet megerősítését; az Eukarisztia ünneplését, megtörését, imádását.

Mindez a család társadalmi helyzetének erősítésével és a család vallásos, hitet átadó, hitben nevelő szerepének támogatásával együtt. Ugyanígy a fiatalok támogatása életük céljának megtalálásában, felelős döntések meghozatalában, az egész egyházi közösség feladata és az új evangelizáció elengedhetetlen része.

Az Egyház így válhat tanúságtevő közösségé, ahová szívesen akarnak tartozni azok, akik látják életünket. Mert az örömet és a reményt tapasztalják megtestesülni bennünk.

A hit és a szeretet egymást erősítő jelentősége nélkülözhetetlen! Nem tudok jól szeretni, ha nem erős hittel teszem. A szeretet cselekedeteinek a gyakorlása ugyanakkor természet-szerűen erősíti a hitet!

Azt a hitet, amely hitet ajándékként kapjuk. Amit törekény cserépedényben őrzünk. Melyet ebben az évben, a *Hit Évében* jobban akarunk megismerni, ünnepleni, imádkozni és élni.

De nem csak megismerni és jobban átadni akarjuk keresztény hitünket, hanem jobban, bátrabban, nagyobb bizalommal és bátorsággal akarunk hinni. Hinni Jézus Krisztus személyében, és az ő tanításában, mely az ember számára a teljes életet képes megadni.

Kérem a Főtisztelendő Pápastestvéreket, a Tisztelendő Szerzeteseket, a Kedves Testvéreket, imádkozzunk együtt Egyházunkért, egyházmegyénkért, plébániai közösségeinkért, családjainkért, fiataljainkért, hogy hitünkben megerősödve, alkalmasabbak legyünk az Evangélium örömét a mellettünk élők számára is vonzóan megélni.

Tegyük közösen:

- Mondjuk el rendszeresen, hétköznapiokon is egyedül vagy a családtagjaimmal együtt a *Hitvallást*. Álljak meg annál a résznél vagy kifejezésnél, ami különösen is megragadott. Miért? Mondjuk el egymásnak.
- Mondjak egy jó, örömteli hírt, eseményt azoknak, annak, akinek inkább csak panaszkodni szoktam.
- Tegyek egy jócselekedetet valakinek, aki örülne ennek, vagy akivel kapcsolatban már régen elutasító voltam.

Róma, 2012. október 14.

György püspök